

Obmedzenie legálnej držby (aj poľovných) zbraní ako možný nástroj na potlačenie terorizmu?

Keď povieme slovo terorizmus, čo nás napadne? Je to poľovník v lese, alebo samovražedný atentátnik opásaný výbušninou? Je to športový strelec na strelnici, alebo „zradikalizovaný počestný občan“ ktorý doma ukrýva samopal AK-47? Čo majú tieto dva „prototypy“ spoločné? Každý si ich dokáže vybaviť, každý ich pozná. A tak sa môžeme veľmi ľahko presunúť k téme tohto článku – obmedzovania legálnej držby zbraní. V oboch modelových príkladoch išlo o teroristov, ktorý disponovali niečím, k čomu by sa bežný občan vôbec nemal dostať. Otázka teda znie: Prečo sa terorista dostal k zbraňam, ku ktorým by malo mať prístup len málo ľudí a ich stav by mal byť sledovaný. Nemôžete si len tak prísť so zbrojným preukazom do obchodu a pýtať si automatickú zbraň strieľajúcu dávkou. Takéto zbrane nie sú v bežnom predaji. Taktiež len tak nekúpíte dynamit.

Pokojne sa môžeme opýtať: Ako vplýva obmedzenie legálnej držby zbraní na tieto dva modely? Odpoveď je jednoduchá: Nijako. Vo Švajčiarsku má každý absolvent základnej vojenskej služby doma automatickú pušku. Z pohľadu Európskej únie by sa tam mali všetky spory riešiť strelbou, ale nedeje sa tak. Autá sa dajú použiť ako zbrane, sú zdokumentované prípady, kedy občania osobnými autami prerážali brány, bariéry aby spáchali zločin. Zrážanie chodcov prebieha denne a napriek tomu nedošlo k zakázaniu tohto diskutabilného dopravného prostriedku. V Nice 15. 6. 2016 jediný terorista bežne dostupným civilným nákladným autom zrazil a zabil 84 ľudí a 100 ďalších zranil. Napriek tomu nezaznelo jediné slovo voči zakázaniu držby automobilov. Takúto efektivitu nie je možné dosiahnuť žiadnou civilnou zbraňou.

Keď chceme viesť vojnu, tak ju nebudeme viesť poľovníckymi zbraňami, ale zaobstaráme si niečo účinnejšie, alebo ľahšie dostupné. Bojové umenia sú dnes pokladané za šport a všetci ich poznajú, ale vedia aj dôvod prečo a ako vznikli? Presne rovnako, ako vznikol terorizmus. Prvými užívateľmi bojových umení boli, dnešnými slovami: teroristi, radikáli, revolucionári, či krajšie – povstalci, je to len slovo. Keď Japonsko dobylo Okinavu, tak v snahe potlačiť odpor domácich podrobených obyvateľov zakázali všetky zbrane - meče, sekery, nože atď. Nože boli nástrojom každodennej potreby, preto nechali v dedine jeden nôž prikovaný reťazou o studňu – kto chcel krájať, išiel ku studni a krájal, ale nôž si odtiaľ odniesť nemohol veď bez železných nástrojov ho ani neoddelil od reťaze. Tak domáce „horúce hlavy“ hľadali riešenie, ktoré by im zabezpečilo víťazstvo nad nepriateľom a pritom by o ňom nevedel, pokým by neprišiel jeho čas. Rozhodli sa premeniť na zbrane vlastné telá. Otužovali si prsty vrázaním do strukovín a na záver rozpálených hlinených guľičiek. Použili predmety dennej potreby ako zbrane. Známe nunčaky boli pôvodne kuchynským cepom používaným pri príprave jedla. V princípe – našli si cestu.

Tak aj dnes si kladieme otázku – má zmysel obmedzovať a zakazovať občanom prístup k strelným zbraňam? Len pre to, že ktorýsi terorista by ich mohol použiť ako nástroj vraždenia? Zamyslel sa niekto nad tým, čo sa stane po ich zákaze? Klameme len sami sebe ak si budeme myslieť, že tým teroristov zastavíme. Neozbrojená verejnosť je len ľahším cieľom. Ovce sa nikto nebojí, baran už vzbudzuje rešpekt. Desaťtisíce rokov ľudstvo napredovalo vďaka neustálemu zdokonaľovaniu zbraní. Tie výkonnejšie zostávali „armáde“ a tie nevýkonné sa stali dostupné širokej verejnosti. Pästný klin – kvalitná zbraň, jednoduchá, nepotrebuje návod na použitie, skladovanie alebo údržbu. V podobe ťažidla na papier sa dnes nachádza v každej kancelárii a mnohých domácnostiach. Obmedzenie a zákaz držania zbraní vzbudzuje odôvodnenú otázku: Bojí sa štát teroristov, alebo skôr straty svojho práva vládnuť? Politiku ustupovania sme tu už mali, jej výsledku dnes hovoríme Druhá svetová vojna.

Mnohé moderné ústavy vychádzajú aj z ústavy Spojených štátov amerických a tá priamo obsahuje právo na držbu zbrane. Jej tvorcovia sa neobávali zvrhnutia svojho systému, verili, že bude prínosom byť jeho súčasťou, ako proti nemu bojovať. Tak aj v Európskej únii by mali vznikať pravidlá, ktoré členstvo v nej robia výhodným. V krajine plnej lesov a zveri je prirodzené, že občania majú záujem túto zver loviť a konzumovať. Robia to od počiatku svojej existencie. Obmedzenie práva na zbrane len prinúti hľadať nové spôsoby lovu, ale terorizmus nezastaví. Terorizmus je potrebné zničiť v mieste jeho vzniku. V mieste tvorby teroristu – človeka. To, aký nástroj na svoj čin zvolí... vtedy je už neskoro.

Mgr. Peter Chytil